

Krullenkapper Simcha Roedema: ‘Femke Halsema zal me wel bellen als ik dit vertel, maar ik vind haar laf’

Simcha Roedema (Amsterdam, 1963) is eigenaar van de krullenkapperszaak Simcha & Friends: ‘Kapper is een cool en artistiek beroep waar je een goede boterham mee kunt verdienen als je hard werkt.’ Beeld Erik Smits

Schrijver Robert Vuijsje interviewt Amsterdammers over hun snel veranderende stad. Dit keer: krullenkapper Simcha Roedema. In haar kapsalon

aan het Europaplein komen al jaren culturen samen. Maar dat is ingewikkelder dan ooit. ‘Amsterdam is mijn stad, maar alles is nu anders. Ik voel me in de steek gelaten.’

Het eerste dat opvalt wanneer je binnenkomt bij Simcha & Friends aan het Europaplein: overal krullen. Niet alleen bij de klanten, maar ook bij de dames die er werken. “Iedereen die hier komt, heeft dezelfde angst, van vroeger,” zegt eigenaar Simcha Roedema. “Gaat het mis als mijn krullen worden geknipt, wordt het niet te kort? Wij kennen die angst, we hebben zelf krullen. Ik heb ooit in *NRC* gestaan, in een verhaal over knipangst. Daarna kregen we allemaal psychopaten in de stoel, die dachten dat ze hier naar de psychiater konden.”

Hoe kom je aan personeel?

“Ze komen vaak bij me van de kappersschool, meestal nog heel jong. Eerst hebben we een gesprek, soms met hun ouders erbij, het kan dat er moet worden vertaald. Die ouders willen dat ze dokter of advocaat worden, ik moet dan uitleggen dat dit lastig wordt als je van het vmbo komt.”

“Ik vertel de ouders dat kapper een cool en artistiek beroep is waar je een goede boterham mee kunt verdienen als je hard werkt. Die gesprekken herken ik; mijn vader wilde ook dat ik rechten of economie zou studeren.”

De vader van Roedema had zelf economie gestudeerd en werkte bij IBM. “Hij was een van de eerste computerexperts.” Als kind woonde ze een paar jaar in New York en kwam toen terug naar Amsterdam.

Advertentie

“Ik had een soort blonde afro en mijn ouders wisten niet wat ze ermee moesten. Je kon ermee naar een afrokapper, maar daar dachten ze in die tijd: iedereen met krulhaar wil dat het steil wordt gemaakt. Dat werd gezien als netjes. Terwijl ik juist die krullen wilde *embrace*n en laten zien hoe cool het was.”

‘Niemand snapte hoe mijn haar moest worden geknipt, dan kon ik maar beter zelf de beste worden hierin’

“Op mijn 12de oefende ik al op de kinderen uit de straat. Niemand snapte hoe mijn haar moest worden geknipt, dan kon ik maar beter zelf de beste worden hierin. Daar begon mijn gevecht. Alleen: naar de kappersschool, dat deed je niet. In die tijd was dat iets voor mensen die niet konden leren.”

Hoe begon je?

“School vond ik niet artistiek genoeg, ik paste niet in dat keurslijf. Op mijn 17de kon ik naar de kappersschool op het Singel, daar heb ik drie jaar in één jaar gedaan. Ik ging er als een gek doorheen en deed ook nog een ondernemersopleiding en barbiersopleiding erbij.”

“Daarna ben ik twee jaar naar Israël gegaan om krullen te bestuderen. Daarvandaan ging ik naar Senegal; ik wilde ook afrohaar kunnen knippen. Krullend haar bestaat uit verschillende typen. Het kan niet zo zijn dat iemand binnenkomt tegen wie je moet zeggen: dat kunnen we niet.”

“Van afrokappers zijn er duizenden, ik wilde me onderscheiden. Mijn specialiteit is geworden: Europees krulhaar. Daar heb ik een techniek voor ontwikkeld. Wij knippen achter de stoel. De klant staat achter de stoel en buigt voorover. Zo krijgen we een beter inzicht van hoe het haar valt.”

Waarom zit je in Zuid?

“Hier ben ik opgegroeid. Vanaf het begin was mijn missie om de diversiteit hiernaartoe te brengen. In de klanten en de meiden die bij me werken.”

“Eerst zaten we op de Stadionweg. Ik deed tv-werk erbij. [Catherine Keyl](#) vroeg of ik te gast wilde zijn in haar programma *Avro Service Salon*. Daar ging ik meewerken aan metamorfoses. Ook weer met als doel: krullen *embrace*n en niet dat haar steil maken.”

“Later ging ik met een kapperszaak in The Society Shop zitten, aan de Van Baerlestraat. In die winkel hadden ze een catwalk waar de klanten overheen liepen. Aan het einde daarvan zaten wij. Ik ging me ermee bemoeien en die mannen aankleden.”

“Job Cohen was toen burgemeester van Amsterdam. Tegen hem zei ik dat hij niet zo’n saai grijs pak moest nemen, blauw stond veel beter. Daarna kwam hij bij ons in de stoel. En toen ben ik hier gekomen, bij de RAI.”

Wat voor buurt is dit?

“Heel lekker. Het wordt jonger en hipper. De Maasstraat is een feestje, de Scheldestraat heeft zo’n diversiteit aan restaurants. De RAI zorgt voor reuring. We halen lekkere hapjes en wijn met een nootje erbij. Bij ons eet ook iedereen mee, ’s middags hebben we tosti’s.”

“Vanuit de RAI lopen mensen langs en denken dat we een restaurant zijn, ze willen naar binnen en iets bestellen. Of ze komen vanuit de hotels om geknipt te worden. Maar je moet lang van tevoren een afspraak maken.”

Wat is het verschil tussen mannen en vrouwen die naar de kapper gaan?

“Wij hebben voor de helft mannen die komen. Die zijn ook gewoon heel ijdel, ze verschillen niet van vrouwen.”

Waarom heet de zaak Simcha & Friends?

“Op eerdere locaties was het Simcha For Hair. Nu heb ik het Simcha & Friends genoemd omdat die meiden mijn dochters zijn, dat is hoe ik ze zie. We zijn als familie, ik ben zo ontzettend trots op ze.”

“Ik wil ze ook motiveren en inspireren. Duidelijk maken dat je jezelf moet triggeren om de beste te willen zijn. Vanbuiten lijkt het makkelijk, maar het is echt keihard knokken om aan de top te komen en vooral te blijven.”

“Ik ga met ze naar de gynaecoloog of de fysio, als het moet haal ik hun medicijnen op. De scheidslijn tussen werkgever en werknemer is soms te vaag. Ik vergeet weleens dat ze thuis ook nog een moeder hebben, zo close zijn we.”

“Met de klanten kan dat ook zo gaan. Ik maak geboorte en overlijden met ze mee. Nu heb ik drie vrouwen die heel ziek zijn, ik knip ze al tientallen jaren, ze zijn van mijn leeftijd. Het kan niet zo zijn dat het verhaal stopt, maar soms is dat wel zo.”

Ze stopt even, er zijn tranen. “Voor mij is het zoveel meer dan haar knippen. Ik wil mensen bij elkaar brengen. Verbinden. Door het werk heb ik zoveel

kennissen en vrienden in de stad. Ik kan een handelaar in onroerend goed en een aannemer samenbrengen. Of een artiest en een kledingconcern.”

“En mensen uit verschillende culturen. Mijn meiden komen overal vandaan. Mijn eigen kinderen heb ik ook opgevoed met die diversiteit. Mijn zoon, Ruben Michael, is een hele goede dj. Hij werkt als dj met [Jonna Fraser](#), de artiest. En mijn dochter is model, ze heet Felice Fleur.”

Eerder in het gesprek vertelde Roedema over Nijelamer, het Friese dorp waar haar vader ondergedoken zat tijdens de Tweede Wereldoorlog. “Die mensen waren zijn familie geworden. Wij gingen daar vaak heen. Ik kan me nog herinneren dat we er kwamen als stadse, hippe mensen die net een paar jaar in New York hadden gewoond.”

‘Femke Halsema heb ik jarenlang geknipt. Ze zal me wel bellen als ik dit vertel, maar ik vind haar laf’

Wat sinds [7 oktober](#) in haar zaak is gebeurd: het is een onderwerp waar Roedema bijna niet over kan praten. Opnieuw zijn er tranen. Daarna: “Laat ik beginnen met Femke Halsema, de burgemeester. Ik heb haar jarenlang geknipt. Ze zal me wel bellen als ik dit vertel, maar ik vind haar laf.”

Waarom?

“Ze is voor mij van haar troon gevallen. Mijn stad is van me afgenomen. De haat bij de [opening van het Holocaustmuseum](#), de protesten aan de UvA en daarbuiten, hoe Amsterdam werd afgebroken. Als je burgemeester bent moet je de stad verdedigen. En dat doet ze niet. Natuurlijk mag er gedemonstreerd worden, maar deze haat gaat veel verder. Amsterdam is mijn stad, ik ben zo blij om hier te mogen wonen, maar alles is nu anders. Ik voel me in de steek gelaten.”

Na een korte pauze: “Wat ik heb meegemaakt de afgelopen maanden: het onbegrip, het onderscheid dat niet kan worden gemaakt tussen een oorlog en

antisemitisme. Ik probeer de geschiedenis uit te leggen, maar iedereen heeft een eigen waarheid. Het is zo complex, zo groot. Ik heb me altijd uitgesproken, maar nu hou ik maar voor me hoe ik me voel.”

‘Ik ben niet bang, ik ga er met gestrekt been in. Alleen wil ik niet steeds de confrontatie aangaan’

Ben jij zelf ook laf?

“Nee. Ik ben niet bang, ik ga er met gestrekt been in. Alleen wil ik niet steeds de confrontatie aangaan. Soms durf ik niet eens meer mijn mening te geven of überhaupt te vertellen wat mijn afkomst is – want dan moet ik iedere keer uitleg geven.”

“Door mijn ouders ben ik niet angstig opgevoed. Ik ben tweede generatie, hun boodschap was: leef je leven. Maar ik ben wel blij dat zij dit niet meer hoeven mee te maken. Het is geen angst, meer bezorgdheid over de toekomst van mijn kinderen en kleinkinderen.”